

cultura i
espectacles

#literatura #cultura

Ander Zurimendi / @anderzurimendi

“QUAN ERA PETITA EM REBELLAVA: NO VOLIA TREBALLAR ALS TELERS DE LA COLÒNIA VIDAL, SINÓ ESTUDIAR”

ENTREVISTA A SÍLVIA ALCÀNTARA “Cèlia Palau”, la seva nova novel·la i alhora un “spin-off” d’“Olor de Colònia”, va arribar ahir a les llibreries. Avui la presenta a l’Ateneu Terrassenc (19 hores)

Sílvia Alcàntara va néixer a Puig-reig (petit poble del Berguedà) l’any 1944. Però quan tenia sis mesos es van traslladar a la colònia Vidal, on els seus pares ja treballaven. “Olor de Colònia” està pensada allà i també és on grava la minisèrie. “Des que vaig començar a escriure la novel·la,

l’any 2001, hi he anat dotzenes de vegades amb gent. Però fins llavors, no havia tornat d’ençà que vaig marxar amb 20 anys”, explica.

O sigui... Des del 1964! Sí! I estava idèntic, és un món que no ha canviat en tants anys. Vaig quedar parada.

El 1964, marxa tota la família... O és el teu ímpetu individual, com la Cèlia? Jo sola. Amb el personatge de la Cèlia hi ha una mica de relació: el fet que jo volia estudiar i que no m’agradava treballar als telers és real. Però no és exactament autobiogràfic. El que passa és que tothom em diu: “Tu ets la Cèlia, tu ets la Cèlia”. Doncs,

Cartellera

Cinema

St. Pere, 9.
Tel. 93 788 53 76 / 93 736 14 14
cinemacatalunya@terrassa.cat
www.cinemacatalunya.cat

DUNE (PART 2)

Dijous: 18.40 (castellà).

NUESTRO ÚLTIMO BAILE

Dijous: 16.45 i 22.00 (castellà).

OPPENHEIMER

Dijous: 18.30 (castellà).

LA ZONA DE INTERÉS

Dijous: 16.20 i 21.50 (castellà).

#agenda #moda

Redacció / @diarideterrassa

clar que soc la Cèlia, però també soc tots els meus altres personatges. Escric així: em poso a la pell de cada personatge, és la meua tècnica per escriure.

Encara als cinquanta hi havia treball infantil a Catalunya? Bé, infantil ben bé, no. Però, vaja: eren les lleis que hi havia en aquell moment. Als 14 anys deixaves l'escola. Nosaltres anàvem a les monges.

Com era viure a una colònia tèxtil? Allà, al riu Llobregat, a les cases de pagès, la gent passava més gana que una altra cosa. Així que els amos se'n van anar arran de riu, per aprofitar els baixants d'aigua i fer la força per fer anar la fàbrica. Per això, cada dos quilòmetres hi ha una fàbrica al riu. Les colònies es feien perquè els amos tinguessin els treballadors més a prop i més disponibles. Feien uns pisos amb lloguers barats, potser 10 pessetes al mes. I d'escola es pagava potser 3 pessetes al mes. Era assumible. Era un regal, si venies de la misèria d'una casa de pagès. Però ells no s'adonaven que els amos feien aquest paternalisme per fer-los passar pel tub. També posaven esglésies, per reconduir els nanos.

A tu no et varen reconduir mai? No! El meu pare ja treballava a les oficines de la colònia, perquè tenia uns estudis. Jo veia que el meu pare anava a l'oficina net, que sempre feia bona olor, que posava a treballar a les 9 del matí... Perquè era molt diferent de posar-te a les 5 del matí, a les màquines, amb olis bruts... Tot això feia una pudor! Una pudor que no marxava mai, encara que et rentessis. I, a més, et rentaves trossos: perquè tenies aigua de l'aixeta i ben justet. Però jo em rebellava. Jo volia estudiar, per treballar en una oficina, tenir un telèfon... Era el meu somni.

Així que vas venir a Terrassa? És que els últims anys ja hi va esclatar la crisi cotonera. Als amos ja no els sortia a compte mantenir les colònies. Així que el primer que van fer és deixar de pagar les monges. Llavors jo em vaig posar a fer cursos als vespres, amb una monja: nocions d'escriure a màquina, càlcul mercantil... I un cop vaig tenir el títol, vaig buscar anuncis de feina a "La Vanguardia", que el meu pare comprava cada dia. Però em van posar una condició: "No pots anar a Barcelona, que només tens 20 anys". No era ni major d'edat, que llavors eren els 21 anys

I tot i ser major d'edat, hauries de menester permís dels pares o del marit per fer qualsevol gestió... Clar, era el franquisme. Jo no podia mar-

xar sense permís. Però el meu pare va dir: "A Barcelona no, però a Terrassa hi tenim família". I jo vaig pensar: "Bé, faré veure que em quedo a Terrassa i després d'un any ja tiro cap a Barcelona. Però vaig fer un nuvi. I a més, a cada porta que truques per demanar feina, et deien que sí. I el tema de Barcelona es va esvair.

Et sents de Terrassa? Les meves criatures són d'aquí. Els primers anys, jo sempre deia "Nosaltres, que som del Berguedà...". I el meu fill, amb 7 o 8 anys, diu un dia: "Mama, tu els del Berguedà. Però jo soc del Vallès". I comença a recitar: "En ma terra del Vallès, quatre pins...". I vaig prendre consciència que, efectivament, estava arrelada a Terrassa. I el 2013 em van fer terrassenca de l'any!

Arribem a fins als anys vuitanta... Però jo no em vaig casar amb cap ric ni vaig tenir aquells problemes que té la Cèlia! (Riu).

Aquesta setmana has reconegut que no volies fer un "Olor de Colònia 2"... És que això seria agafar tots els personatges un altre cop... Només n'he agafat un, la Cèlia. Això va d'ella i el futur.

"Olor de colònia" sí que va ser un "best-seller"... I als teus 65 anys! Sí, va ser com un somni, em despertava cada dia i em deia "no pot ser". Encara em passa. També és cert que quan tens una edat, t'agafes la fama d'una altra manera. Però és cert, va estar dos anys sense caure de la llista dels llibres de més venuts.

Per què va connectar tant? Potser la memòria del tèxtil i les colònies no estava reivindicada? Crec que va ser per això. La gent que va aixecar Catalunya, que va generar riquesa, se sentia abandonada. I també perquè s'havia parlat del tèxtil des del punt de vista dels amos, però mai, mai, des dels treballadors. Una enginyera de Terrassa, que va muntar el museu MNACTEC, em va dir: "Jo he mamat el tèxtil des de petita, tinc el coneixement. Però la novel·la m'hi ha posat ànima". I és que ella sabia on es guardaven les espadenyes, però no la pudor que feien, que tirava enrere.

I amb què esperes que connecti "Cèlia Palau"? Hi ha dones que coneixen un home, es casen, tenen fills... I si estan amb una parella benestant, acaben deixant la feina. Però al cap d'uns anys, quan es volen reincorporar, és difícil. Això passava als vuitanta i encara passa ara. És una novel·la feminista.

Una il·lustració d'Antonio López, de l'any 1967

“SKETCHING FASHION”, AL MUSEU TÈXTIL

MODA Avui a les 17.30 hores presenten el llibre sobre il·lustració de moda

Laia Beltran Querol i Lucy Victoria Davis presenten avui el seu llibre "Sketching Fashion". Serà en un acte a les 17.30 hores al Museu Tèxtil, presentat per la directora Silvia Carbonell, així com per Aina Otero, directora de l'Editorial GG. "Sketching Fashion" un petit gran llibre il·lustrat que proposa un viatge en dues etapes. En la primera s'explica la història de la il·lustració de moda d'una manera dinàmica i divulgativa, que aranca amb els gravats renaixentistes del segle XVI i arriba fins avui dia.

En la segona, s'entrevista a 21 il·lustradors top. Entre ells, Jordi Labanda, David Downton, Malika Favre, Gladys Perint Palmer, Blair Breitenstein, Bil Donovan, Bijou Karman, Malika Favre... Una selecció internacional, intergeneracional, paritària... I sobretot, molt eclèctica quant a estils (tinta, retoladors, gouache, digital, aquarella, collage...).

A més de Jordi Labanda, també apareixen les il·lustradores catalanes Sandra Suy i Lara Costafreda i el valencià Vincent Moustache; i la mateixa autora, il·lustradora britànica-terrassenca i col·laboradora del museu, Lucy Victoria Davis.

Revistes franceses

El llibre explica peculiaritat com el fet que al segle XVI ja existia un "influencer" de moda alemany

que va deixar constància de la seva indumentària. O anècdotes com que en les revistes de moda franceses i angleses del segle XVII les tendències masculines eren tan importants com les femenines. Curiositats com que en el segle XVIII, tres germanes parisenses van tenir el privilegi de publicar les seves il·lustracions de moda en la premsa de l'època i que en el segle XX l'encàrrec que el modista Paul Poiret va fer a l'artista Paul Iribe va marcar un abans i un després en la il·lustració de moda...

I Andy Warhol!

O què abans de ser reconeguts pintors Sonia Delaunay, Tamara de Lempicka i Andy Warhol van treballar d'il·lustradors de moda?

Són algunes de les diverses línies divulgatives que el llibre abasta, en un viatge per la història de la il·lustració de moda que estarà conduït per Laia Beltran Querol i Lucy Victoria Davis, co-autores de "Sketching Fashion: Una historia práctica de la ilustración de moda".

El llibre explica que el segle XVI ja hi havia un "influencer" de moda alemany

Silvia Alcàntara, ahir, durant la conversa amb el Diari de Terrassa / NEBRIDI ARÓZTEGUI

"No volia fer un 'Olor de Colònia 2'; això és el futur del personatge de la Cèlia"